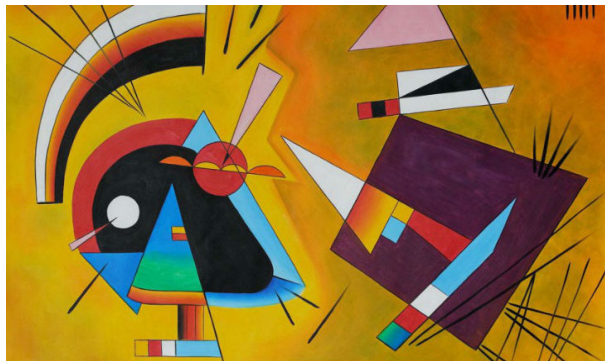

ΤΟΥ **Στέλιου Βραδή***

Η συζήτηση για την αναγκαιότητα του νέου κομμουνιστικού κόμματος της εποχής μας μετράει ήδη αρκετό καιρό. Επανέρχεται με μία κυκλικότητα ανάλογα με τη ευρύτερη συγκυρία, ενώ υποχωρεί ανάλογα με τη συγκυρία στο εσωτερικό της επαναστατικής αριστεράς.

Παρότι αναμφίβολα το δεύτερο στοιχείο επηρεάζεται από το πρώτο, ακολουθεί πάντοτε και μία πορεία αυτό-καθορισμού, συνήθως υποτάσσεται σε άμεσα πολιτικά καθήκοντα αλλά κυρίως σε πολιτικές επιδιώξεις και συσχετισμούς. Η τάση αυτή εκτός του ότι αναδεικνύει τις αδυναμίες αλλά και τις δυσκολίες που αντικειμενικά υπάρχουν στο εγχείρημα, αδικεί τις εργασίες που έχουν γίνει, τις οργανώσεις και τη συμβολή τους σε αυτήν την κίνηση, αλλά κυρίως το ευρύ δυναμικό που αναζητά κατά την εκτίμησή μας το πολιτικό υποκείμενο που μπορεί να εμπνεύσει και να δώσει νέες ανάσες, με πολιτικές πρωτοβουλίες και τακτικές στο δύσκολο πεδίο που διεξάγεται η ταξική σύγκρουση. Ακόμα και εάν η αναγκαιότητα του κομμουνιστικού κόμματος δεν ήταν στο κέντρο της συζήτησης, το άθροισμα και πολλαπλασιασμός των δυνάμεων που επιμένουν στην επαναστατική τομή απέναντι στις πολλές διαχειριστικές γραμμές, πρέπει να αποτελεί τον πυρήνα της συζήτησης, ώστε να εξισορροπείται τουλάχιστον η τάση υποχώρησης της δυναμικής του κινήματος στο εσωτερικό των δυνάμεων του επαναστατικού δρόμου.

Η πρόταση όμως για το κομμουνιστικό κόμμα και πρόγραμμα είναι κάτι πολύ περισσότερο από μία αμυντική κίνηση προστασίας των επαναστατικών ρευμάτων. Αποτελεί ταυτόχρονα πολιτική αναγκαιότητα και εφαλτήριο για μετάβαση της πολιτικής παρέμβασης σε άλλο επίπεδο. Αναγκαιότητα που στηρίζεται πάνω στη συσσωρευμένη εμπειρία της κοινωνικής σύγκρουσης και υποχώρησης του κινήματος μετά τις απανωτές χρεοκοπίες του διαχειριστικού δρόμου καπιταλιστικής ανασυγκρότησης και της αποτυχίας ανακούφισης των εργαζόμενων στρωμάτων. Αλλά και έχοντας εφόδιο την εμπειρία των πειραμάτων

μετωπικής συγκρότησης (κυρίως ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και των αδυναμιών τους να μπολιάσουν κρίσιμα κομμάτια της κοινωνίας και να ενισχυθούν από τα υπαρκτά σε χώρους νεολαίας και εργασίας ρεύματα αμφισβήτησης του καπιταλιστικού μονόδρομου.

Βρισκόμαστε σε καθοριστικό, πολιτικά και χρονικά, σημείο. Όχι με την έννοια της ιστορικής δυνατότητας ή της χαμένης ευκαιρίας, καθώς το ζήτημα του επαναστατικού κομμουνιστικού φορέα και η αναγκαιότητά του αντικειμενικά εγγράφονται στον ορίζοντα των εργατικών αγώνων και της πάλης του λαού. Είναι εξαιρετική ευκαιρία όμως για τη γενιά της πολιτικοποίησης και των κινημάτων που προέκυψαν από το '90 και έπειτα (υπό το φάσμα της κατάρρευσης του υπαρκτού και τον βαθύ συμβιβασμό των παραδοσιακών κομμουνιστικών κομμάτων) καθώς και των ριζοσπαστικών ρευμάτων και οργανώσεων που διαμορφώθηκαν να επιχειρήσουν μία ακόμα πολιτική τομή και να περάσουν σε ένα διαφορετικό επίπεδο πολιτικής παρέμβασης, συμβάλλοντας στη δημιουργία του αναγκαίου κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος καθορίζοντας τις εξελίξεις.

Είναι η ολοκλήρωση μιας πορείας των αντικαπιταλιστικών/επαναστατικών ρευμάτων που οικοδομήθηκε απέναντι στα ρεύματα ενσωμάτωσης, σε ρήξη με την αστική στρατηγική και διαχείριση. Είναι η συγκρότηση των πολιτικών και κοινωνικών όρων παρέμβασης των εργατολαϊκών στρωμάτων με όρους διεκδίκησης της εξουσίας, και η σύγκρουση με το μεταρρυθμιστικό δρόμο και την αμυντική υποχώρηση. Εν τέλει είναι η ολοκλήρωση της πορείας εκείνων των δυνάμεων που αρνήθηκαν (και αρνούνται) τη λογική της μεγάλης ομπρέλας – κόμματος ή μετώπου, όπου οι επαναστατικές δυνάμεις θα αποτελούν τάση στο εσωτερικό του (λογική που οδήγησε σε αποψίλωση το κομμουνιστικό κίνημα και οργανώσεις στην Ευρώπη να αναιρούν την αναφορά τους στον Κομμουνισμό).

Είναι η αντίθεση με τις πολιτικές επιλογές του κοινοβουλευτισμού για να αποκτήσει λόγο το κίνημα, τις θεωρίες της διαπραγμάτευσης και συνεργασίας με το κράτος και την αστική τάξη για τη «σωτηρία και ανακούφιση» στο πεδίο της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, με την τακτική της «σκάλας», όπου πρώτα θα σωθούμε από το €, μετά θα συγκρουστούμε με τον ιμπεριαλισμό και το διεθνή έλεγχο και κατόπιν εφόσον αυγατίσει το κίνημα και κοντά με την κυβερνητική εξουσία θα έρθει ο σοσιαλισμός.

Δε μπορεί να υπάρξει κομμουνισμός χωρίς επανάσταση, χωρίς μάχη για την εξουσία, χωρίς απόσπαση του ελέγχου της παραγωγής και της ιδιοκτησίας από τα χέρια της χρεωκοπημένης αστικής τάξης και των συμμάχων της. Η επαναστατική τομή παραμένει το κέντρο στην προσπάθεια για την χειραφέτηση της εργατικής τάξης.

Το κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα αποτελεί σήμερα όρο ανάπτυξης των μορφών οργάνωσης της εργατικής τάξης, της νεολαίας και των λαϊκών στρωμάτων. Χωρίς αυτό δεν είναι εφικτή η οργανική σύνδεση όλων αυτών των τμημάτων και η ριζοσπαστικοποίησή τους, η ενοποίησή και οργάνωση της πάλης τους στο πολιτικό επίπεδο απέναντι στο κεφάλαιο, η σύγκρουση τελικά με την αστική τάξη.

Είναι η στιγμή που πρέπει να προχωρήσουμε θαρραλέα. Χωρίς μικρομεγαλισμούς και υπαναχωρήσεις για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης εντός και εκτός των δυνάμεων μας, είναι χρέος μας οι οργανωμένες δυνάμεις που βρεθήκαμε και παραμένουμε στο ίδιο μετερίζι από διαφορετικές αφετηρίες και αναφορές, ΕΚΚΕ ΝΑΡ και ΑΡΙΣ να αναλάβουμε από κοινού την ιστορική μας ευθύνη.

*Μέλους ΚΣΟ της **Αριστερής Συσπείρωσης**

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ στις 9/4/2017